Dosarul nr. 2-405/2024

HOTĂRÎRE
În numele Legii

09 aprilie 2026 mun. Hînceşti

Judecătoria Hînceşti, sediul Central, în componenţă:
preşedintele şedinţei, judecător Roic-Botezatu Lilia
grefier Ursu Daniela, Tentiuc Rodica

a examinat în şedinţa de judecată publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Goriunov Igor către ÎS ”Russca”, intervenient accesoriu Penitenciarul 17, privind obligarea încheierii contractului, recalcularea salariului, încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor judiciare.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În ședința de judecată, s-a prezentat reclamantul Goriunov Igor, reprezentantul acestuia avocatul Șova Ion, reprezentanții pârâtului Balan Sergiu și avocatul Lupan Vadim, iar reprezentantul intervenientului accesoriu fiind citat legal nu s-a prezentat.

Dispozitivul hotărârii emis în procedură contencioasă la 09 aprilie 2026.

La data de 28 aprilie 2026 Goriunov Igor a înregistrat în Judecătoria Hînceşti, sediul Central cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art.236 alin.(5) lit. b) CPC, hotărârea integrală a fost întocmită la data de 18 iunie 2026.

A C O N S T A T A T:

Pretențiile și argumentele reclamantului:

La 24 aprilie 2024 prin intermediul secției evidență și documentare procesuală a judecătoriei Hîncești, sediul Central a parvenit cererea de chemare în judecată înaintată de Goriunov Igor către ÎS ”Russca” privind obligarea încheierii contractului, recalcularea salariului, încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor judiciare, cererea fiind repartizată prin PIGD în mod automat aleatoriu, la acceiași dată în procedura judecătorului în Judecătoria Hîncești, sediul Central Tamara Mereuță.

Prin încheierea din 12 mai 2025, s-a dispus redistribuirea dosarului din procedura judecătorului Tamara Mereuță, din motivul că judecătorul a fost suspendată din funcție începând cu data de 25 martie 2025.

Astfel, la data de 27 mai 2025 prezenta cerere a fost repartizată prin PIGD în mod aleatoriu Judecătorului Lilia Roic-Botezatu.

În motivarea cererii de chemare în judecată cu concretizările ulterioare, reclamantul a indicat că, Goriunov Igor se deține în penitenciarul nr.17-Rezina și este condamnat la detenție pe viață. Începînd cu 17 august 2023 reclamantul este antrenat la muncă remunerată în beneficiul pârâtului Î.S.”Russca”. Reclamantul apreciază ca inechitabil faptul că prestează o muncă remunerată în beneficiul pârâtului, fără semnarea unui contract în care să fie prevăzute drepturile și obligațiile reciproce. Altfel spus, furnizarea informației despre munca prestată și remunerarea acesteia ține de obligațiile pârâtului. În calitate de reprezentant al reclamantului, avocatul s-a

adresat cu o cerere către Î.S.”Russca” prin care a solicitat: recalcularea și achitarea salariului reclamantului Goriunov Igor în conformitate cu prevederile art. 236 Cod de executare; semnarea unui contract cu reclamantul Goriunov Igor în care să fie prevăzute drepturile și obligațiile reciproce, însă nu a primit nici un răspuns. Menționează că, pentru anul 2023, salariul minim pe țară a fost stabilit într-un cuantum de 4000 lei lunar pentru un program complet de lucru de 169 de ore (în medie pe lună), ceea ce constituie 23,67 lei pe oră. Pentru anul 2024, salariul minim pe țară a fost stabilit într-un cuantum de 5000 lei lunar pentru un program complet de lucru de 169 de ore (în medie lunar), ceea ce constituie 29,58 lei pe oră. Susține reclamantul că de la începutul prestării muncii în beneficiul pârâtului Î.S.”Russca” a fost remunerat fără a se ține cont de salariul minim pe țară. Pentru a proba temeinicia pretențiilor reclamantului a solicitat informațiile pertinente de la pârât. Din motive necunoscute, pârâtul a refuzat să le prezinte informațiile solicitate. Reieșind din prevederile art. 119 și 166 alin.(3) din Codul de procedură civilă solicită instanței de judecată să oblige pârâtul Î.S. ”Russca” de a prezenta informația cu privire la numărul de ore prestate lunar de Goriunov Igor în beneficiul ÎS ”Russca” și salariul lunar cu care a fost remunerat Goriunov Igor pentru munca prestată. Precizează faptul că fără informațiile specificate, reclamantul este pus în imposibilitate de a proba temeinicia pretențiilor sale referitoare la cuantumul salariului. Totodată, reclamantul solicită instanței de judecată obligarea pârâtului de a semna cu reclamantul un contract în care să fie prevăzute drepturile și obligațiile reciproce ale părților. Or, având în vedere că reclamantul Goriunov Igor prestează o muncă remunerată în beneficiul pârâtului ÎS ”Russca”, primul este îndreptățit să cunoască mărimea salariului lunar, data achitării salariului, suplimentele și sporurile la salariu, normele de muncă în funcție de care se achită salariul, instrucțiunile de securitate și securitate pentru postul de muncă ocupat. Potrivit art. 236 alin.(2) din Codul de executare, cuantumul minim al salariului este garantat condamnaților numai cu condiția executării de către ei a obligațiilor (normelor) de muncă stabilite de legislație și de contract. Din cuprinsul normei citate, se deduce necesitatea existenței unui contract între persoana condamnată (reclamant) și cel în favoarea căruia este prestată munca remunerată (pârât). Se consideră evident faptul că reclamantului Goriunov Igor i-a fost încălcat dreptul la demnitate în muncă și dreptul de proprietate. Cu referire la determinarea cuantumului compensației prejudiciului moral cauzat, ținând cont de principiile compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral, de faptul că compensația care este neglijabilă sau disproporționată față de gravitatea încălcării nu ar respecta esența acestui drept, deoarece ar face ca dreptul garantat de această dispoziție să fie pur teoretic, Goriunov Igor apreciază că suma de 15 000 lei (5000 lei pentru încălcarea demnității în muncă și 10 000 lei pentru încălcarea dreptului de proprietate) este de natură să-i ofere o reparație completă pentru atingerea drepturilor lezate. Suma respectivă este într-un raport proporțional și rezonabil cu perioada îndelungată în care i-au fost încălcate drepturile menționate anterior și cu intensitatea suferințelor rezultate în urma încălcării acestor drepturi. Reclamantul solicită, obligarea pârâtului Î.S.”Russca” să semneze cu reclamantul Goriunov Igor un contract în care să fie prevăzute drepturile și obligațiile reciproce; obligarea pârâtului ÎS ”Russca” să recalculeze și să-i achite salariul reclamantului Goriunov Igor, începând cu data angajării; încasarea sumei de 15 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată(f.d. 3-4, 86-87, 135-136).

Cererea de chemare în judecată este formulate în temeiul art. art. 119, 166 alin.(3) din Codul de procedură civilă, art. 19 alin.(1), alin.(5), 21, 1998 alin.(1)-(2), 2025, 2036 din Codul civil, art.168 alin.(1), 169 alin.(3), 236 alin.(1), alin.(2) din Codul de executare, art. 23 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova, art. 3 alin.(2) lit. g) din Legea securității și sănătății în muncă nr. 186-XVI din 10.07.2008.

Argumentele participanților la proces:

Reclamantul Goriunov Igor și reprezentantul acestuia, avocatul Ion Șova, au susținut integral cererea de chemare în judecată, inclusiv completările și concretizările formulate ulterior, solicitând admiterea acesteia în deplină concordanță cu pretențiile înaintate.

În ședința de judecată reclamantul Goriunov Igor a declarat că a desfășurat activitate de croitor în cadrul procesului de producție organizat de ÎS „RUSSCA", fiind remunerat în funcție de volumul lucrărilor executate. Acesta a susținut că modalitatea de calcul și achitare a muncii prestate era incorectă și că anumite operațiuni efectuate de el nu erau remunerate corespunzător. Potrivit afirmațiilor sale, în procesul de producție exista o evaluare a timpului necesar pentru executarea anumitor operațiuni, însă în practică o parte din activitățile efectuate de lucrători nu erau luate în calcul la stabilirea remunerației. Reclamantul a menționat că era nevoit să execute și activități auxiliare, inclusiv transportarea și preluarea producției din alte sectoare, iar timpul consumat pentru aceste activități nu era evidențiat și remunerat. Acesta a susținut că anumite procese tehnologice pe care le efectua nu erau incluse în calculul salariului, deși presupuneau muncă suplimentară. În opinia sa, costul lucrărilor executate era diminuat în mod nejustificat, iar remunerația acordată nu reflecta volumul real al muncii prestate. Totodată, reclamantul a afirmat că executa unele dintre cele mai complexe operațiuni din procesul de producție și că, în comparație cu alți lucrători, primea venituri mai mari, cuprinse între aproximativ 1 000 și 1 800 lei, în timp ce alți lucrători primeau între 400 și 800 lei. Acesta consideră că nivelul remunerației sale demonstrează faptul că își îndeplinea corespunzător sarcinile de muncă. Reclamantul a declarat că după aproximativ 10 luni de activitate a solicitat acordarea concediului de odihnă. Potrivit acestuia, administrația penitenciarului l-a îndrumat către reprezentanții ÎS „RUSSCA", iar ulterior cererea sa nu a fost examinată. Acesta a susținut că, fiind în stare de boală și intenționând să revină la muncă după însănătoșire, a aflat că raporturile de muncă au încetat pe motivul lipsei locurilor de muncă disponibile. Reclamantul a declarat că consideră ÎS „RUSSCA" drept entitatea responsabilă pentru raporturile de muncă în care a fost implicat. Acesta a susținut că a fost atras la muncă „benevol, dar cu de-a sila", menționând că, în opinia sa, nu a avut o posibilitate reală de a refuza activitatea respectivă. Potrivit reclamantului, evidența orelor de muncă nu influența în mod real remunerarea sa. Acesta a declarat că a adresat cereri privind acordarea concediului de odihnă administrației penitenciarului, însă a fost îndrumat să se adreseze ÎS „RUSSCA". Ulterior, reprezentanții ÎS „RUSSCA" ar fi refuzat să primească cererea sa, motiv pentru care a expediat-o în alt mod, însă aceasta a rămas fără examinare. Reclamantul a susținut că nici cererile și nici plângerile sale nu au fost examinate și că nu a putut identifica persoana sau instituția responsabilă de soluționarea problemelor invocate de el. Acesta a menționat că administrația penitenciarului îl redirecționa către ÎS „RUSSCA", iar reprezentanții ÎS „RUSSCA" îl îndrumau către administrația penitenciarului. Totodată, reclamantul a arătat că dorește încheierea unui contract direct cu Î.S. „RUSSCA", în calitate de angajator, în care să fie expres prevăzute drepturile și obligațiile părților, precum și condițiile de muncă și de remunerare. Potrivit explicațiilor sale, raporturile dintre părți ar trebui formalizate printr-un contract privind prestarea serviciilor de croitorie. Totodată, reclamantul a declarat că salariul era achitat, de regulă, o dată la două luni și că a adresat mai multe cereri și plângeri referitoare la condițiile de muncă, salarizare și acordarea concediului, însă acestea au rămas fără răspuns. Potrivit afirmațiilor sale, cererea privind acordarea concediului a fost ignorată, iar ulterior a aflat despre emiterea unui ordin prin care a fost eliberat din funcție. Reclamantul a mai declarat că, la momentul începerii activității, i s-a comunicat că ar putea obține venituri semnificative, însă în realitate remunerația primită era mult mai redusă decât cea anticipată. Acesta a susținut că

niciunul dintre lucrătorii implicați în activitatea respectivă nu ajungea să obțină un venit comparabil cu salariul minim garantat. În continuare, reclamantul a arătat că deține tabelele lunare privind remunerarea muncii, emise de ÎS „RUSSCA”, și că în baza acestora intenționează să calculeze concret sumele pe care consideră că nu le-a primit, urmând să precizeze cuantumul exact al pretențiilor sale. În final, reclamantul a susținut că încetarea raporturilor sale de muncă a fost nelegală, că lipsa unui contract individual care să reglementeze expres drepturile și obligațiile sale i-a afectat drepturile și că, în opinia sa, are dreptul la plata remunerației pentru munca prestată, precum și la compensarea prejudiciilor rezultate din încetarea raporturilor de muncă.

În ședința de judecată avocatul Șova Ion, a susținut că, la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, reclamantului nu i-au fost comunicate în mod detaliat sumele lunare aferente muncii prestate, iar ulterior pârâtul ar fi prezentat modalitatea de remunerare a acestuia. Potrivit explicațiilor sale, cuantumul pretențiilor a fost determinat prin raportare la salariul minim pe economie și la diferențele dintre acesta și sumele efectiv achitate. Totodată, avocatul a invocat că, în opinia sa, în conformitate cu prevederile legale aplicabile, remunerația pentru munca prestată nu poate fi inferioară salariului minim stabilit de hotărârea Guvernului. În continuare, avocatul a menționat că reclamantul a prestat anterior muncă remunerată în baza unui raport juridic încheiat între ÎS „RUSSCA” și Penitenciarul nr. 17 Rezina. Acesta a arătat că cererea reclamantului a fost formulată pornind de la ideea unei pretinse nelegalități a situației sale juridice, inclusiv în contextul perioadei în care s-a aflat în concediu și ar fi fost lipsit de posibilitatea de a presta activitate remunerată. A relatat că că raporturile juridice ar trebui reglementate printr-un acord direct între ÎS „RUSSCA” și reclamant, eventual în prezența Penitenciarului nr. 17 Rezina, în care să fie stabilite în mod expres drepturile și obligațiile părților, precum și condițiile de prestare a muncii. Acesta a opinat că un asemenea acord ar trebui încheiat potrivit regulilor generale ale Codului civil și să prevadă inclusiv eventuale sancțiuni pecuniare pentru neexecutarea obligațiilor asumate. De asemenea, avocatul a arătat că se solicită încheierea unui contract similar celui anterior încheiat între ÎS „RUSSCA” și Penitenciarul nr. 17 Rezina, însă fără intermedierea acestuia din urmă, în forma unui acord direct între părți.

Pârâtul ÎS ”Rusca” administratorul Bălan Serghei și reprezentantul, avocatul Vadim Lupan nu au recunoscut acțiunea și au solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Reprezentantul intervenientului accesoriu Penitenciarul nr. 17 Rezina nu s-a prezentat în ședința de judecată. Totodată, prin referința depusă la data de 19 martie 2025, acesta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată și examinarea cauzei în lipsa sa (f.d. 59–61).

<u>Aprecierea instanței de judecată a argumentelor părților și cadrul legal aplicabil situației litigioase:</u>

În conformitate cu art. 130 alin. (1-3) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea pricinii.

În conformitate cu art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, explicaţiile date de părţi asupra circumstanţelor care le sunt cunoscute şi care au importanţă în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe. Iar în ordinea art. 123 alin. (6) Cod de

procedură civilă „Faptele invocate de una din părţi nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat”.

În conformitate cu art. 240 alin. (1, 3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

În cadrul examinării cauzei s-a stabilit că, Goriunov Igor la moment execută pedeapsa sub formă de închisoare în Penitenciarul nr. 17 Rezina.

La data de 03 aprilie 2023, între Instituția Penitenciară nr. 17 Rezina și ÎS ”Russca” a fost încheiat contractul de prestări servicii nr.1 pe un termen de până la 31 decembrie 2023 (f.d.25-26), conform pct.2.1. contractul are ca obiect asigurarea de către P- 17 Rezina a 10-90 de persoane deținute în instituția respectivă pentru prestarea lucrărilor la ÎS ”Russca” la punctul de lucru situat în or. Rezina, str. Nistreană 1.

Remunerarea muncii a fost stabilită conform Hotărîrii Guvernului nr.670/2022 privind stabilirea cuantumului salariului minim pe țară, suplimentar la salariul plătit pentru munca efectuată de către lucrători ÎS ”Russca” va achita P-17 Rezina o sumă echivalentă cu cota contribuției de asigurări sociale de stat obligatorii în mărime de 24 %.

La data de 02 ianuarie 2024, Penitenciarul nr. 17 Rezina a încheiat cu ÎS ”Russca” un contract de comodat valabil până la 31 decembrie 2024, potrivit căruia a fost transmis în folosință temporară cu titlu gratuit încăperile clădirii atelierului cu o suprafață de 796,90 m2 , cu condiția antrenării deținuților la munci legate de folosirea acestui spațiu, inclusiv pentru depozitarea producției și a materiei prime aferente acestei activități economice (f.d.27-28).

Penitenciarul nr. 17 Rezina, prin răspunsul din 18 decembrie 2023, i-a comunicat reclamantului că, începând cu data de 17 august 2023, acesta activează în calitate de muncitor în cadrul ÎS „Rusca” (f.d. 7).

Potrivit extrasului din cartela de evidență a lucrărilor, condamnatul Goriunov Igor în perioada 2023-2024 a îndeplinit lucrări și a fost remunerat corespunzător volumului indicat în rubrica a patra din tabel (f.d.45-49).

Conform pct. 546 Secțiunea a 46-a din Statutul executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006, deţinutul, cu acordul lui în scris, poate fi antrenat la muncă, ţinîndu-se seama de starea lui fizică şi psihică, aptitudinile lui, specialitate şi dacă este recunoscut apt de a efectua munca respectivă în baza examenului medical.

Potrivit pct. 547 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, deţinuţii pot fi antrenaţi la munca social-utilă remunerată în unităţile de producere; munci neremunerate de îngrijire şi amenajare a penitenciarului şi a teritoriului, îmbunătăţire a condiţiilor de trai şi medico-sanitare de deținere etc.

În conformitate cu art. 234 alin. (1) și (2) din Codul de executare, condamnatul poate fi antrenat la muncă ținându-se seama de starea lui fizică şi psihică constatată de către medic.

Condamnatul poate fi antrenat la munca social-utilă remunerată în producţie, ţinîndu-se cont de aptitudinile lui şi, în măsura posibilităţii, de specialitate.

Corespunzător art. 235 din Codul de executare, alin. (1) în funcţie de categoria penitenciarului şi regimul de detenţie, condamnaţii sînt antrenaţi în munci remunerate în penitenciare sau în afara acestora, în sectoarele, atelierele de producere sau gospodăriile auxiliare ale penitenciarelor, în lucrările de deservire a instituţiilor penitenciare, la întreprinderile din cadrul sistemului administraţiei penitenciare, precum şi la alte persoane fizice sau juridice

indiferent de forma de proprietate. (2) Constituie antrenare în muncă în penitenciar muncile remunerate prestate de către condamnaţi în celule, nemijlocit pe teritoriul penitenciarului, în sectoarele izolate ale penitenciarului, în atelierele de producere sau în gospodăriile auxiliare aflate pe teritoriul penitenciarului sau în afara acestuia, unde este asigurată paza şi supravegherea permanentă. (3) Muncile prestate de condamnaţi nu constituie *relaţii individuale de muncă în sensul legislaţiei muncii.*

Actele cauzei atestă că, între administrația Penitenciarului nr. 17 Rezina și ÎS ”Russca” a fost încheiat un contract de prestări servicii, în baza căruia condamnatul Goriunov Igor a fost antrenat la muncă remunerată cu stabilirea timpului de lucru și de odihnă în conformitate cu legislația muncii (art. 236 alin. (1) Cod de executare).

Din materialele dosarului se reține că, salariul condamnatului a fost calculat în conformitate cu Hotărîrea Guvernului nr.670/2022 privind stabilirea cuantumului salariului minim pe țară și transferat la contul de peculiu și conform art. 236 alin. (3) din Codul de executare.

În esență reclamantul Goriunov Igor și reprezentantul său îți bazează solicitările sale pe prevederile Codului muncii.

Conform art. 45 din Codul muncii, contractul individual de muncă este înţelegerea dintre salariat şi angajator, prin care salariatul se obligă să presteze o muncă într-o anumită specialitate, calificare sau funcţie, să respecte regulamentul intern al unităţii, dacă este elaborat şi aprobat de angajator, iar angajatorul se obligă să-i asigure condiţiile de muncă prevăzute de prezentul cod, de alte acte normative ce conţin norme ale dreptului muncii, de contractul colectiv de muncă, precum şi să achite la timp şi integral salariul.

Potrivit art. 46 alin. (1) din Codul muncii, părţile contractului individual de muncă sînt salariatul şi angajatorul.

Instanța reține că, în speță, nu există raport de muncă între reclamantul Goriunov Igor, care execută pedeapsă privativă de libertate în Penitenciarul nr. 17 Rezina, întrucât Codul muncii prevede că raportul individual de muncă se stabilește între angajator și salariat în condițiile legii, pe bază de consimțământ liber exprimat și cu respectarea drepturilor și obligațiilor părților.

În cazul de față, persoana condamnată aflată în detenție nu poate fi considerată angajat în sensul legal al muncii remunerate, deoarece:

- Lipsa consimțământului liber și a posibilității de negociere – detenția limitează capacitatea persoanei de a încheia contracte de muncă independente, consimțământul său fiind constrâns de regimul penitenciar.

- Raportul juridic nu are caracter civil sau comercial de muncă – orice activitate prestată în penitenciar se supune regimului penitenciar și legislației penale, iar nu normelor Codului muncii.

- Codul muncii nu prevede obligația angajatorului de a încheia un contract de muncă cu persoane aflate în detenție – astfel, nu există temei legal pentru a solicita instanței obligarea ÎS „Rusca” la încheierea unui contract individual de muncă cu reclamantul.

Prin urmare, instanța concluzionează că relația reclamantului cu pârâtul nu poate fi încadrată ca raport individual de muncă în sensul Codului muncii, iar solicitarea de încheiere a unui contract individual de muncă nu poate fi admisă.

Or, potrivit pct. 555 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, munca prestată de deţinut nu constituie relaţii de muncă în sensul legislaţiei muncii.

Potrivit informației anexate, Goriunov Igor este angajat la ÎS ”Russca” în baza contractului încheiat între administrația Penitenciarului nr. 17 Rezina și ÎS ”Russca”, iar pentru munca

prestată este salarizat cu un salariu lunar care nu este mai mic decât salariul minim pe țară, sumele primite sunt transferate la contul personal de peculiu(f.d.7).

Din materialele dosarului urmează că, volumul de lucrări efectuat de către fiecare condamnat se consemnează în factură cât și suma care se achită pentru munca efectuată, pentru ce și semnează (f.d.29).

Or, conform pct. 553 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, persoanele fizice şi juridice care utilizează munca deţinuţilor sînt obligate să transfere penitenciarului suma de retribuire a muncii deţinutului, precum şi o sumă echivalentă cu cota contribuţiilor la asigurările sociale şi asigurarea medicală obligatorie. Sumele echivalente cotelor respective sînt utilizate pentru ameliorarea condiţiilor de detenţie a deţinuţilor, asigurarea cu utilaj medical şi îmbunătăţirea bazei tehnico-materiale a penitenciarului.

Instanța de judecată reține că salariul deținutului/reclamant Goriunov Igor a fost stabilit și calculat în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 670/2022, care reglementează nivelul minim al salariului pe țară, acesta constituie un act normativ cu caracter obligatoriu, aplicabil tuturor angajatorilor și angajaților din sectorul relevant, fiind parte a cadrului legal care asigură respectarea dreptului la remunerare.

Conform dispozițiilor art. 236 din Codul de executare, condamnatul pentru munca retribuită poate solicita recalcularea și achitarea diferențelor salariale doar în situația în care salariul primit nu corespunde prevederilor legale sau a celui minim stabilit pe țară.

În speță, nu există probe care să demonstreze că salariul achitat condamnatului Goriunov Igor pentru munca retribuită nu respectă cuantumul minim stabilit prin actul normativ menționat.

Prin urmare, pretenția reclamantului privind recalcularea și achitarea salariului este neîntemeiată din care considerente se respinge. În speță, după cum s-a menționat nu este aplicabilă legislația muncii care reglementează raporturile de muncă dintre angajator și salariat, întrucât relațiile de muncă ale persoanelor condamnate nu se întemeiază pe un contract individual de muncă și nu se desfășoară în temeiul Codului muncii.

Activitatea prestată de condamnați are un caracter specific, fiind reglementată de dispozițiile Codului de executare al Republicii Moldova, care prevăd posibilitatea încadrării benevole a condamnaților la muncă remunerată, în condițiile stabilite de administrația instituției penitenciare.

Totodată, potrivit art. 234 Cod de executare, munca prestată de condamnați nu constituie raport de muncă în sensul legislației muncii, iar regimul și condițiile de muncă sunt stabilite de administrația penitenciarului, cu respectarea normelor de securitate și sănătate.

În consecință, normele privind drepturile și obligațiile salariatului, timpul de muncă, concediile sau protecția împotriva concedierii nu sunt aplicabile speței în cauză.

Prin urmare, instanța reține că legislația muncii nu guvernează raportul juridic analizat în prezenta cauză, deoarece munca prestată de condamnat este una benevolă, specifică regimului de executare a pedepsei, având efecte juridice limitate la reducerea termenului de detenție, și nu la naşterea drepturilor și obligațiilor ce derivă dintr-un raport de muncă clasic.

Astfel, antrenarea condamnatului la muncă remunerată nu constituie o încălcare a art. 4 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât această normă interzice munca forțată sau obligatorie, însă, potrivit alin. (3) lit. a) al aceluiași articol, noțiunea de „muncă forțată” nu include munca impusă unei persoane care se află în detenție sau în perioada de executare a unei pedepse privative de libertate pronunțate de o instanță competentă.

În speță, condamnatul a fost încadrat la muncă remunerată din proprie inițiativă, ceea ce exclude caracterul forțat al muncii. Totodată, activitatea prestată are loc cu respectarea duratei

timpului de muncă prevăzute de Statutul executării pedepsei de către condamnați, care stabilește condițiile și limitele în care munca poate fi organizată în cadrul instituției penitenciare.

Prin urmare, participarea benevolă la muncă în condițiile legii nu contravine art. 4 CEDO, ci reprezintă o formă de reintegrare socială a persoanei condamnate, în concordanță cu scopul executării pedepsei.

Totodată, instanța respinge pretenția privind încasarea prejudiciului moral, deoarece acordarea acestuia nu se face prin simpla solicitare a părții, ci numai în condițiile prevăzute de lege.

Conform art. 2036 alin. (1) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

La caz, pentru acordarea unui prejudiciu moral este necesar să fie demonstrate atât fapta ilicită, cât și legătura de cauzalitate între aceasta și suferința morală invocată.

În speță, instanța reține că pentru a pretinde încasarea prejudiciului moral, reclamantul are obligația de a demonstra, prin probe suficiente și concludente, suferințele sau afectarea psihică cauzate de acțiunile pârâtului.

Or, prejudiciul moral trebuie probat în mod concret, astfel încât instanța să poată aprecia natura și intensitatea suferinței reclamantului.

În prezenta cauză, instanța constată că reclamantul Goriunov Igor nu a prezentat mijloace de probă care să ateste în mod concret prejudiciul moral pretins, motiv din care instanța respinge pretenția privind încasarea prejudiciului moral în cuantum de 15 000 lei.

Având în vedere că pretenția principală a fost respinsă ca neîntemeiată, cerința privind compensarea cheltuielilor de judecată, având caracter accesoriu și fiind cu caracter subsecvent de soluția asupra fondului cauzei, urmează a fi respinsă în mod corespunzător.

În aceste circumstanțe, instanța de judecată investită cu examinarea litigiului deferit judecății în prezenta speță, nu poate găsi o altă elucidare a cazului decât cea clarificată mai sus, de vreme ce concluzia instanței este consecința dedusă în urma prezentării probelor de către părţi şi examinate în cadrul ședinței de judecată, or, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) sprijinite cu dispoziția art. 119 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar probele se adună şi se prezintă de către părţi.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Goriunov Igor către ÎS ”Russca”, intervenient accesoriu Penitenciarul 17, privind obligarea încheierii contractului, recalcularea salariului, încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor judiciare, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărîrea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 (treizeci) zile, prin intermediul judecătoriei Hîncești.

Președintele ședinței,
Judecătorul /semnat/ Lilia Roic-Botezatu
Copia corespunde originalului

Judecătorul Lilia Roic-Botezatu